

บทที่ 1

บทนำ

1.1 ที่มาและความสำคัญของปัญหา

สังคมไทยในปัจจุบันกำลังให้ความสนใจอย่างมากกับบทบาทขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น (อปท.) โดยเฉพาะอย่างยิ่งในเรื่องของการถ่ายโอนอำนาจเพื่อให้ท้องถิ่นสามารถปกครองตนเองได้อย่างมีประสิทธิภาพ ความพยายามในการกระจายอำนาจการปกครองสู่ท้องถิ่นให้ถึงมือประชาชนในตำบลหมู่บ้าน หลังจากที่ได้มีการประกาศใช้พระราชบัญญัติสภาตำบลและองค์การบริหารส่วนตำบล พ.ศ.2537 ทำให้สภาตำบลทุกแห่งมีฐานะเป็นนิติบุคคล และได้รับยกฐานะเป็นองค์การบริหารส่วนตำบล (อปท.) อันเป็นราชการส่วนท้องถิ่น ตั้งแต่วันที่ 30 พฤษภาคม 2538 เป็นต้นมา จนถึงปัจจุบันองค์การบริหารส่วนตำบลมีอำนาจในการปกครองตนเอง และมีอิสระในการบริหารงานบุคคลากร งบประมาณ และพัสดุด้วยตนเองตามอำนาจหน้าที่ที่กฎหมายกำหนดไว้ภายใต้การกำกับดูแลของส่วนกลาง การกระจายอำนาจการปกครองในรูปขององค์การบริหารส่วนตำบลอยู่ในความสนใจของหลายฝ่ายไม่ว่าจะเป็นฝ่ายการเมือง ฝ่ายข้าราชการประจำ นักวิชาการ ตลอดจนประชาชนทั่วไปด้วยความหวังว่า องค์การบริหารส่วนตำบล ซึ่งเป็นหน่วยการปกครองท้องถิ่นที่ใกล้ชิดกับประชาชนมากที่สุดจะเป็นเวทีที่เปิดโอกาสให้ประชาชนได้เข้ามามีส่วนร่วมในการปกครองตนเองเนื่องจากปัจจุบัน องค์การบริหารส่วนตำบลมีบทบาทอย่างมากในการบริหารและพัฒนาท้องถิ่น จึงเห็นว่าการที่จะส่งเสริมให้องค์การบริหารส่วนตำบลสามารถบริหารงานได้ อย่างมีประสิทธิภาพนั้นจำเป็นที่จะต้องศึกษา วิเคราะห์ค้นหาปัญหาต่าง ๆ ที่เป็นอุปสรรค ในการบริหารขององค์การบริหารส่วนตำบลเพื่อหาทางแก้ไขต่อไป การกระจายอำนาจการศึกษาสู่องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น นับเป็นนโยบายสำคัญที่กำหนดไว้ในกฎหมายสำคัญหลายฉบับ โดยเฉพาะอย่างยิ่ง รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช 2540 กำหนดให้องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นมีสิทธิที่จะจัดการศึกษาอบรม และฝึกอาชีพตามความเหมาะสมและความต้องการภายในท้องถิ่นนั้น และเข้าไปมีส่วนร่วมจัดการศึกษาอบรมของรัฐ ซึ่งแสดงถึง เจตนารมณ์ในการกระจายอำนาจการศึกษาให้ องค์การปกครองส่วนท้องถิ่นใน 2 ลักษณะ คือให้องค์การปกครองส่วนท้องถิ่นมีสิทธิในการจัดการศึกษาอบรมเองและมีสิทธิในการเข้าไปมีส่วนร่วมจัดการศึกษาอบรมของรัฐ

การศึกษาด้านอาชีพเป็นกระบวนการหนึ่งที่ช่วยให้คนมีความรู้ ความคิด ทักษะ และทัศนคติที่ดีและสามารถนำเอาสิ่งเหล่านี้มาพัฒนาตนเองให้อยู่ในสังคมได้อย่างมีความสุข การจัดการศึกษาด้านอาชีพ จึงเป็นระบบที่มีคุณค่าอย่างมหาศาล ดังนั้นการจัดการศึกษาหรือฝึกอบรมจึงต้องมีวิธีดำเนินการอย่างมีประสิทธิภาพ ทั้งนี้เพื่อสนองตอบต่อเป้าหมายที่สำคัญยิ่งคือ ให้ผู้เรียนมีงานทำ มีรายได้หลังจากสำเร็จการศึกษาแล้วและมีวิถีชีวิตของตนเองอย่างมีความสุข (จิรศักดิ์ ภูตะกา, 2538: 1)การศึกษาด้านอาชีพจึงเป็นสิ่งจำเป็น และ สำคัญที่สุดด้วยเหตุที่การศึกษาได้เข้ามามีบทบาท และเกี่ยวข้องกับชีวิตของประชาชน ดังที่ อุดม เขยทิวส์ (2534: 28-29) ได้กล่าวถึงความจำเป็นที่ต้องจัดการศึกษาด้านอาชีพว่าเป็นกิจกรรมที่จัดขึ้นเพื่อให้ประชาชน มีความรู้พื้นฐานในการประกอบอาชีพ มีงานทำ และเพื่อพัฒนาอาชีพจนสามารถพึ่งพาตนเองได้ และเป็นการจัดการศึกษาเพื่อให้ประชาชนเห็นช่องทางในการทำมาหากิน หรือ พัฒนาอาชีพที่ประกอบอยู่เดิมให้มีความเจริญก้าวหน้านอกจากนี้ สุนทร สุนันท์ชัย (2529: 117) ยังให้ข้อเสนอแนะในการจัดฝึกอบรมวิชาชีพในระดับท้องถิ่นว่า ผู้จัดจำเป็นต้องศึกษาความต้องการของคนแต่ละกลุ่ม แต่ละบุคคล ให้แน่ใจว่า เขาต้องการอะไรและจัดให้เหมาะสมกับความต้องการของเขา และควรจะต้องเข้าใจว่าการฝึกอบรมวิชานั้นมิได้หมายความว่าสอนแต่เฉพาะทักษะในทางวิชาชีพเท่านั้น เพราะทักษะในทางวิชาชีพนั้นจะนำไปใช้ได้ก็ต่อเมื่อมีปัจจัยที่เกี่ยวข้อง และเอื้ออำนวยอีก เช่น ความรู้เกี่ยวกับการตลาด การจัดการสินเชื่อ มนุษยสัมพันธ์ การรวมกลุ่ม ฉะนั้นแนวการจัดจึงควรสอดแทรกเรื่องเหล่านี้ไว้ในหลักสูตรด้วย ดังนั้นจึงสรุปได้ว่าการจัดการศึกษาวิชาชีพมีวัตถุประสงค์ 3 ประการ ดังนี้ (สุนทร สุนันท์ชัย, 2529: 121-122)

1. ฝึกวิชาชีพเพื่อให้มีงานทำ (Job Training)
2. ฝึกวิชาชีพเพื่อให้ประกอบอาชีพได้ด้วยตนเอง (Training for Self Employment)
3. ฝึกวิชาชีพเพื่อนำไปปรับปรุงชีวิตความเป็นอยู่ของตนเอง (Training for Self provement)

ด้านการฝึกอบรมวิชาชีพพระยะสัน ชูเกียรติ ลีสุวรรณ (2534: 17) ได้กล่าวถึงการฝึกอบรมวิชาชีพพระยะสันว่า เป็นการให้ความรู้และเพิ่มพูนทักษะทางวิชาชีพที่จำเป็น และเป็นการฝึกอบรมวิชาชีพเพื่อให้บุคคลได้ มีอาชีพหรือมีโอกาสได้พัฒนาทักษะฝีมือในอาชีพที่ทำอยู่ และยังเป็นการฝึกนิสัยในการปฏิบัติงานที่ใช้ทักษะการทำงานเป็นกลุ่มเพื่อการเรียนรู้เกี่ยวกับวิทยาการและเทคโนโลยีใหม่ ๆ ที่จำเป็นต่อการดำรงชีวิต นอกจากนั้น จัดขึ้นเพื่อพัฒนาคนให้มีความรู้ มีทักษะที่จะนำไปสู่การประกอบอาชีพหรือการดำรงชีวิตในสังคมได้อย่างมีความสุข ซึ่งวิธีการจัดสามารถจัดได้หลายวิธี ขึ้นอยู่กับสภาพและองค์ประกอบต่าง ๆ เช่น ผู้เรียน ผู้สอน เวลา สถานที่ เครื่องมือและอุปกรณ์ต่าง ๆ ทั้งนี้ต้องคำนึงถึงตัวผู้เรียนหรือกลุ่มเป้าหมายเป็นหลัก

สำหรับแนวการจัดฝึกอบรมตามหลักสูตรวิชาชีพพระยะสัน ควรจัดให้มีความหลากหลายและตามความต้องการของผู้เรียน เนื่องจากสภาพสังคมปัจจุบันมีผู้ประกอบการอาชีพอย่างหลากหลายซึ่งแล้วแต่ความสามารถ ความถนัดหรือความพร้อมของบุคคลคนนั้น ๆ การจัดฝึกอบรม ตามหลักสูตรวิชาชีพพระยะสันเป็นการจัดกิจกรรมอีกรูปแบบหนึ่งที่ใช้ระยะเวลาเรียนสั้นๆ คือ ตั้งแต่ 30-300 ชั่วโมง โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อให้ผู้เรียนมีความรู้ มีทักษะในการประกอบอาชีพ ซึ่งจะนำไปสู่การปรับปรุงชีวิตความเป็นอยู่ของตนเองให้มีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น ดังนั้นหลักสูตรจึงควรมีลักษณะเป็นรายวิชาที่เรียนจบในตัวเอง และสามารถปรับเปลี่ยนได้ตามความต้องการของผู้เรียน ส่วนการจัดการเรียนการสอนนั้นเนื่องจากเป็นหลักสูตรที่เน้นให้ผู้เรียนฝึกทักษะจนเกิดความชำนาญจึงควรจัดสื่อการเรียนการสอนให้พอเพียงกับผู้เรียนและครบตามที่หลักสูตรกำหนดไว้ เช่น เอกสารค้นคว้าประกอบการเรียน เครื่องมือ อุปกรณ์ และวัสดุฝึกต่าง ๆ ซึ่งหากขาด สื่อต่าง ๆ เหล่านี้ อาจทำให้การจัดการเรียน การสอน ไม่ประสบผลสำเร็จตามวัตถุประสงค์ที่กำหนดไว้ ดังนั้นงานวิจัยของ ชำนาญ เวียนเลิศอนันต์ (อ้างในจิรศักดิ์ ภูษะกา, 2538:19) ที่ได้ศึกษาถึงสาเหตุของการออกกลางคันของนักศึกษาผู้ใหญ่สายอาชีพ หลักสูตรวิชาชีพพระยะสัน หมวดวิชาช่างอุตสาหกรรมของศูนย์การศึกษานอกโรงเรียนจังหวัดขอนแก่น พบว่า สาเหตุทางด้านการจัดการเรียนการสอนที่ทำให้ให้นักศึกษาออกกลางคัน ได้แก่ อุปกรณ์การเรียนการสอนมีน้อยไม่เพียงพอสำหรับการเรียนการสอน ดังนั้นจึงนับได้ว่าสื่อการเรียนการสอนเป็นหัวใจสำคัญของการฝึกทักษะทางอาชีพ

การฝึกอาชีพพระยะสันหรือฝึกอาชีพในชนบทมีมานานมากแล้ว ซึ่งจะมีหน่วยงานของภาครัฐที่รับผิดชอบเกี่ยวกับการฝึกอาชีพพระยะสันปัจจุบันพบว่ามียุหลายหน่วยงานเช่น กรมพัฒนาฝีมือแรงงาน กรมการศึกษานอกโรงเรียน กรมพัฒนาชุมชน กรมพัฒนาสังคมและสวัสดิการ กรมอาชีวศึกษา นอกจากนั้นยังมี หน่วยงานอื่นที่ มีการส่งเสริมด้านการฝึกเป็นบางครั้งอีกเช่น หน่วยงานของทหารพัฒนา กรมการจัดหางาน กรมตรวจบัญชีสหกรณ์ หน่วยงานราชการที่กล่าวถึงส่วนมากจะส่งเสริมการฝึกในหลากหลายสาขาอาชีพ เช่นการตัดเย็บเสื้อผ้า การทำขนม การทำพวงหรีด การจัดและประดิษฐ์ดอกไม้ การทำน้ำพริก ฯลฯ ซึ่งจะเห็นได้ว่าอาชีพต่างๆที่ไปส่งเสริมการฝึกนั้น การนำไปประกอบอาชีพที่เป็นรูปธรรมนั้นมีจำนวนไม่มากโดยเฉพาะกลุ่มอาชีพที่เกี่ยวข้องกับอาหาร ขนม หรืองานประดิษฐ์ต่างๆ ทั้งนี้ก็เพราะว่าอาชีพที่ส่งเสริมในการฝึกนั้นผลผลิตที่ได้มีอยู่มากในท้องตลาดทำให้ไม่สามารถที่จะแข่งขันได้ และ หน่วยงานราชการเหล่านั้นไม่มีงบประมาณที่จะให้ความช่วยเหลือหลังการฝึก ทำให้ การฝึกอาชีพส่วนใหญ่จะนำไปใช้ในชีวิตประจำวันเท่านั้น

สำหรับองค์การบริหารส่วนตำบลในเรื่อง การฝึกอาชีพ ตาม พ.ร.บ. สถาตำบลและ องค์การบริหารส่วนตำบล (ฉบับที่ 3) พ.ศ. 2542 ที่ให้องค์การบริหารส่วนตำบลอาจทำในองค์การบริหารส่วนตำบล ในเรื่อง ของการบำรุงและส่งเสริมการประกอบอาชีพของราษฎรนั้น เท่าที่ผ่านมา อบต.จะให้ความสำคัญการส่งเสริมในเรื่องการฝึกอาชีพน้อยมาก ทั้งนี้ก็เพราะ อบต.ต้องทำในส่วน ของโครงสร้างพื้นฐานต่างๆก่อน การส่งเสริมการฝึกอาชีพโดย อบต. เริ่มต้นมีการฝึกกันในบาง อบต. ในปี 2548 นี้เอง แต่ปัจจุบันมีแนวโน้มที่ อบต.จะให้ความสนใจในเรื่องของอาชีพมากขึ้น สำหรับ อบต.ในเขตอำเภอเมืองจังหวัดลำพูนในปีงบประมาณ 2549 นั้นมี อบต.แค่ 4 อบต.เท่านั้นที่มีการส่งเสริมในเรื่องการฝึกอาชีพ และ เป็น อบต.ที่ผู้วิจัยเลือกทำการศึกษาในครั้งนี้ คือ อบต.บ้านกลาง อบต.เหมืองง่า อบต.ป่าสัก อบต. และอบต.ต้นธง ในเรื่องของงบประมาณที่ อบต.ต่างๆ ใช้ในการดำเนินงานด้านส่งเสริมการฝึกอาชีพจะมีมากน้อยแตกต่างกันแล้วแต่ขนาด และ แผนการทำงาน ของ อบต.นั้นๆเช่น ปีงบประมาณ 2549 อบต.เหมืองง่า มีงบด้านส่งเสริมการฝึกอาชีพ จำนวน 140,000 บาท จากงบประมาณทั้งหมด 19,970,000 บาท คิดเป็น 0.71% อบต.บ้านกลาง มีงบด้านส่งเสริมการฝึกอาชีพจำนวน 230,000 บาท จากงบประมาณทั้งหมด 50,000,000 บาท คิดเป็น 0.46 % อบต.ป่าสัก มีงบด้านส่งเสริมการฝึกอาชีพจำนวน 70,100 บาท จากงบประมาณทั้งหมด 22,000,000บาท คิดเป็น 0.32 % อบต.ต้นธง มีงบด้านส่งเสริมการฝึกอาชีพจำนวน 15,000 บาท จากงบประมาณทั้งหมด 20,500,000 บาท คิดเป็น 0.073 %

ดังนั้น องค์การบริหารส่วนตำบลจึงมีบทบาทที่สัมพันธ์กับชีวิตความเป็นอยู่ ของ ประชาชนในท้องถิ่นอย่างแนบแน่น ควรต้องหันกลับมาพิจารณาบทบาทเชิงพัฒนาด้านคุณภาพชีวิต ของท้องถิ่นให้มากขึ้น โดยเฉพาะในเรื่องของการส่งเสริมด้านการประกอบอาชีพ ซึ่งจะสอดคล้อง กับนโยบายของรัฐบาลชุดปัจจุบันที่ต้องการขจัดปัญหาความยากจน และ การฝึกอาชีพเป็นแนวทาง หนึ่งที่รัฐบาลพยายามนำมาทำเพื่อแก้ปัญหาความยากจน ดังนั้นการส่งเสริมให้ประชาชนได้รับการ อบรมเกี่ยวกับวิชาชีพเพื่อทำให้เกิดอาชีพใหม่เป็นการสร้างรายได้และไม่ต้องอพยพ แรงงานออก นอกพื้นที่

จากที่มาและความสำคัญของปัญหาดังกล่าว จึง มีความสนใจในบทบาทอำนาจหน้าที่ ขององค์การบริหารส่วนตำบลในการส่งเสริมการฝึกอาชีพ ว่าเป็นไปในลักษณะใด เปิดโอกาสให้ ประชาชนเข้ามามีส่วนร่วมในการเสนอความต้องการด้านการฝึกอาชีพหรือไม่อย่างไร มีผลสัมฤทธิ์ และความพึงพอใจของประชาชนซึ่งจะเป็นประโยชน์ ในการวางแผนการทำงานบริการประชาชน ด้านอาชีพของ อบต.ต่อไป

1.2 วัตถุประสงค์ของการศึกษา

- 1.เพื่อทราบถึงบทบาทขององค์การบริหารส่วนตำบลในการส่งเสริมการฝึกอาชีพ
- 2.เพื่อทราบถึง ระดับของการเข้ามามีส่วนร่วมในการดำเนินการฝึกอาชีพ ของประชาชน
- 3.เพื่อทราบถึงผลสัมฤทธิ์และความพึงพอใจของประชาชนที่เข้ารับการฝึกต่อการจัดการฝึกอาชีพขององค์การบริหารส่วนตำบล

1.3 ขอบเขตในการศึกษา

การวิจัยในครั้งนี้เป็นการศึกษาว่า บทบาทขององค์การบริหารส่วนตำบลในการส่งเสริมด้านการฝึกอาชีพเป็นไปในลักษณะใด ผลสัมฤทธิ์ของการฝึกและความพึงพอใจของผู้เข้ารับการฝึกเป็นอย่างไร

1.ขอบเขตด้านประชากร เฉพาะกรณี องค์การบริหารส่วนตำบลในเขตอำเภอเมือง จังหวัดลำพูน โดยกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาในครั้งนี้ ประกอบด้วย 2 กลุ่ม คือ นายกองค์การบริหารส่วนตำบล หรือปลัดองค์การบริหารส่วนตำบล และ ประชาชนที่เข้ารับการฝึกอาชีพที่ฝึกจบไปแล้ว ประมาณ 200 คน องค์การบริหารส่วนตำบลที่เลือกทำการศึกษาในครั้งนี้ประกอบด้วย

1. องค์การบริหารส่วนตำบลเหมืองง่า
2. องค์การบริหารส่วนตำบลบ้านกลาง
3. องค์การบริหารส่วนตำบลคันธง
4. องค์การบริหารส่วนตำบลป่าสัก

2. ขอบเขตด้านเนื้อหา

บทบาทขององค์การบริหารส่วนตำบลในการส่งเสริมการฝึกอาชีพ ศึกษาว่า องค์การบริหารส่วนตำบลมีการจัดฝึกอบรมด้านอาชีพเป็นไปในลักษณะใด เช่น การจัดฝึกเองหรือมีส่วนร่วมกับหน่วยงานราชการอื่น และกลุ่มอาชีพอะไรที่ อบต. ส่งเสริมการฝึกอบรม และบทบาทด้านการ ส่งเสริมอาชีพด้านอื่นๆ

ผลสัมฤทธิ์ของการฝึกอบรม ศึกษาว่า ในการฝึกอบรมแล้วประชาชนที่ผ่านการฝึกสามารถนำความรู้ไปใช้ในการประกอบอาชีพและสร้างรายได้ได้มากน้อยเพียงไร

ความพึงพอใจในการฝึกอบรม ศึกษาว่า ในการฝึกอบรมประชาชนมีความพึงพอใจในการฝึกทั้งในด้าน อาชีพที่ฝึก หลักสูตรการฝึก ระยะเวลาฝึก วิทยากรฝึกตลอดจนความสะดวกในการฝึกด้านอื่นๆ

การเข้ามามีส่วนร่วมของประชาชนในการเสนอความต้องการด้านการฝึกอาชีพ ศึกษา
ว่า ประชาชนเข้ามามีส่วนร่วมในการเสนอความต้องการด้านการฝึกอาชีพ ในรูปแบบใด

1.4 สมมุติฐานของการศึกษา

1. ประชาชนมีส่วนร่วมในการดำเนินการฝึกอาชีพในระดับมาก
2. ประชาชนที่เข้ารับการฝึกอาชีพมีความพึงพอใจในการบริหารการฝึกของ อบต. และ
พึงพอใจในการฝึกในระดับมาก

1.5 ประโยชน์ที่ได้จากการศึกษา

1. การศึกษาวิจัยในครั้งนี้ทำให้ทราบถึงบทบาทขององค์การบริหารส่วนตำบลใน
การส่งเสริมด้านการฝึกอาชีพ ว่าเป็นไปในลักษณะใด รวมทั้งปัญหาอุปสรรคในการดำเนินการ
เพื่อให้สามารถแก้ไขปัญหาดังกล่าวได้
2. การศึกษาวิจัยในครั้งนี้ทำให้ ทราบถึง ผลสัมฤทธิ์ของการฝึกอาชีพว่าประชาชน
สามารถนำความรู้ที่ได้รับไปสร้างรายได้ให้ตนเองได้มากน้อยเพียงไร
3. การศึกษาวิจัยในครั้งนี้ทำให้ ทราบถึง ระดับความพึงพอใจของประชาชนที่เข้ารับการ
ฝึกที่มีต่อขององค์การบริหารส่วนตำบลในการจัดการฝึกอาชีพ
4. การศึกษาวิจัยในครั้งนี้ทำให้ทราบถึงระดับของการเข้ามามีส่วนร่วมของประชาชนใน
การเสนอความต้องการด้านการฝึกอาชีพ

1.6 นิยามศัพท์ที่ใช้ในการศึกษา

บทบาท หมายถึง หน้าที่ หรือ ความรับผิดชอบตามสถานภาพของแต่ละบุคคลแต่ละ
กลุ่มหรือแต่ละองค์กรมีอยู่

องค์การบริหารส่วนตำบล หมายถึง องค์การบริหารส่วนตำบลที่จัดตั้งขึ้นตาม
พระราชบัญญัติสภาตำบลและองค์การบริหารส่วนตำบล 2537

การจัดการฝึกอาชีพ หมายถึง การกระทำหรือการดำเนินการใดๆที่เกี่ยวข้องกับการ
ฝึกอบรมด้านอาชีพ

บทบาทขององค์การบริหารส่วนตำบลในการส่งเสริมการฝึกอาชีพ หมายถึง สมาชิก
และพนักงาน องค์การบริหารส่วนตำบลต้องทำตามบทบาทหน้าที่ที่กำหนดไว้ในพระราชบัญญัติ
สภาตำบลและองค์การบริหารส่วนตำบล 2537 ซึ่งเน้นการส่งเสริมการฝึกอาชีพเพื่อให้เกิดการสร้าง
อาชีพแก่ราษฎรในเขตรับผิดชอบขององค์การบริหารส่วนตำบลนั้นๆ

ความพึงพอใจ หมายถึง ระดับความรู้สึกรู้สึกพอใจโดยการได้บรรลุหรือการตอบสนองในความต้องการ ความคาดหวัง ความปรารถนา ความอยากของบุคคล ซึ่งเป็นผลมาจากความชอบ ความสนใจ มีทัศนคติที่ดีต่อการฝึกอาชีพ

ผลสัมฤทธิ์ของการฝึกอบรม หมายถึง การนำความรู้ไปใช้ในการประกอบอาชีพหรือนำไปใช้ในชีวิตประจำวัน

การเข้ามามีส่วนร่วมของประชาชนในการเสนอความต้องการด้านการฝึกอาชีพหมายถึง การที่ประชาชนในท้องถิ่นได้เสนอความต้องการด้านการฝึกอาชีพให้แก่องค์การบริหารส่วนตำบล

ลิขสิทธิ์มหาวิทยาลัยเชียงใหม่
Copyright© by Chiang Mai University
All rights reserved